

Небесний тиран (Залізна вдова #2)

КУПИТИ

Люди ненавидять її, а боги відкидають її існування. Переживши нищівну втрату й ухваливши радикальні рішення, Залізна Вдова сходить на вершину влади у Хвасі й бачить світ зовсім не таким, яким він здавався. Поки близьку людину утримують у заручниках, Дзетянь змушена ділити владу з небезпечним чоловіком, якого не може вивести з гри. Попри обопільну неприязнь і недовіру, їм доводиться об'єднатися проти спільного ворога й повстати проти отруйної експлуатаційної системи. І хай як нелегко втримати верх під час контрнаступу колишніх еліт — контролювати стихійну революцію ще важче. Чи залишиться Дзетянь справедливою правителькою? Що, як Залізну Вдову в її прагненні помсти й визволення поглинуть темні інстинкти?

ПРОЛОГ

Цінь Джен навіть не підозрював, що у світі, де аж кишить ворогами, які бажають йому смерті, його згубить чума.

Він розтрощив хундунів, що перевершували найбільші з рукотворних споруд. Переміг легіони хризалід під командуванням дурнів, які не побажали йому здатися. Підбурих робітників семи розсварених царств на повстання проти промисловців, банкірів і землевласників, які їх поневолювали. І він був ще молодий. Мав би прожити ще багато років, провадити й далі свою революцію. Який абсурд — що тепер він опинився під владою чогось такого мізерного, чого й оком не побачити. Невидимий вірус вражав усі його органи, руйнував тіло зсередини, від цієї зарази на шкірі, немов прокляті квіти, розпускалися гнійники. Цінь Джен почувався ще безсилішим, ніж тоді, коли був дитям із нетрів, на яке всі плювали і з якого сміялися: виплодок повії! Одна річ — дивитися вгору і мріяти про нескінченність, геть інше — досягти вершини і впасти з неї без жодного застереження.

Поховавши «Жовтого дракона» під горою Джужон достатньо глибоко, щоб допасти до живої енергії самої планети, він від'єднався від пілотного зв'язку.

— *Шифу...* Не так я думав... — озвався він до жінки, яка приходила до тями на інсьькому сидінні перед ним — та, про яку ніколи не гадав, що з нею пілотуватиме хризаліду, бо вона завжди билася з ним пліч-о-пліч у власному бойовому апараті. Генерал-губернаторка Мі Сюань, пілотеса «Тринової ворони», очільниця Залізних Вдів. Його наставниця.

— Припини марнувати сили на балачки, — буркнула вона через плече.

Голос приглушувала захисна шкіряна маска, і її скляні лінзи запітніли. Ця жінка — єдина, хто в новоствореній Цінь Дженом

імперії Хвася наважувався розмовляти з ним таким тоном. Вона скинула тимчасову броню з «Жовтого дракона», що впала на їньське сидіння, наче золоте лушпиння, і підвелася в самому чорному струмопровідному костюмі. Мі Сюань узяла в кабінку свій звичайний обладунок з «Іринової ворони», але далі він їй уже не знадобиться.

Цінь Джен проростив з долонь у рукавицях тонкі голки, щоб напарниця змогла керувати потоком ци між ним і «Драконом». Його Рада мудреців категорично виступила проти цього експерименту, але ж вони не запропонували ніяких альтернативних рішень. У нього виникли симптоми найзліснішої форми квіткової віспи. Залишалися лічені дні до того, як органи почнуть буквально розріджуватися всередині тіла. А за кілька днів ліків не добути.

Він подумки проклинав богів. Навіть після того, як відновив данину, вони не відповідали на його благання. Залишався єдиний варіант: отака зухвала спроба заморозити себе, обманути час.

— Шіфу... — повторив Цінь Джен відчутно тихшим голосом, аніж звик за всі ці роки. Йому було так боляче залишати Хвасю в чужих руках, але ж він ледве втримував власне існування, не кажучи вже про імперію. — Не дозволяй мене будити, поки не з'являться ліки. Хай скільки часу це триватиме.

Сталеві очі генералки Мі зблиснули за скельцями маски.

— Це я тобі обіцяю.

Вона притиснула оголені долоні до голок на його рукавицях. Стиснула зуби. Між їхніми долонями виступила кров. Стало видно, як меридіани, що несли її енергію ци крізь тіло, потемніли на шкірі в кількох місцях: на шиї, з тильних боків долонь. Вода — той тип ци, з яким Мі Сюань мала найменшу спорідненість, але однаково володіла ним, ніби втримувала ревучий приплив. Холод води проникав у кров Цінь Джена, немов сльота. Інстинкт вимагав узяти її під контроль, як він контролював усе, але цього разу правитель скорився стихії. Якщо пасивний потік ци протікатиме крізь «Дракона», наче річка, що тече під гору, а його первісні часточки налаштуються так, щоб

фільтрувати й передавати до Цінь Джена лише водяний тип, то такий холод теоретично можна зберігати нескінченно довго.

— Сюань-дзедзе.. — видихнув він, і мозок наче скрижанів.

Негоже учневі отак звертатися до наставниці. Так само як недоречно й те, що вона ніколи не називала його імператорським титулом.

Її пронизав легкий трем. Цінь Джен волів сказати більше, але не зміг дібрати слів, які ввібрали б у себе все, що він відчував.

— Відпочинь трохи, Джен'ер, — промурмотіла Мі Сюань. — Я до тебе повернуся.

«Прощу тебе!» — благав він беззвучно, а отже й безпечно - ніколи не зумів би вигукнути таке вголос.

І тоді холод скував його, наче крига — озеро.

Міг запрягтися, що не минуло й хвилини, як тіло знову налилося жаром. Очі неохоче розплющилися, і Цінь Джен побачив у напівтьмі кабіни розмиту крилату постать. Невже генералка Мі вдягла свої обладунки з «Триногої ворони»? Тепер її рука, тиснучи на його рукавицю, вливала в нього вогняну ци. На мить він злякався, що експеримент не вдався, але з нею був ще хтось, хто тримав руку на другій його рукавиці. Схоже, минув певний час. Вона справді до нього повернулася.

— Де ліки? — вигукнув Цінь Джен.

Вона й незнайомиць стояли мовчки.

— Де ліки? — повторив він.

Затхле повітря заповнювало розморожені легені й різко виривалося з вуст.

З темряви, звідкілясь із глибини кабіни, долинули крики. Чи вони привели сюди ще когось?

Генералка Мі схопилася, шарпнула щось вільною рукою.

— Відчиніть!

Як спотворився її голос: потоншав і став не таким хрипким. Ци вже теж не та. І обладунки червоні, і сидять дубувато, не чорні й обтислі.

КУПИТИ